

Arrest

nr. 124 300 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 januari 2014 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBRUYNE verschijnt, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 16 augustus 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 20 december 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.08.2013 werd ingediend door:

(..)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het feit dat betrokkenen sinds september 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, een cursus Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkenen kregen reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten doch hebben steeds nagelaten deze op te volgen. Het feit dat zij zich in illegaal verblijf genesteld hebben, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het gegeven dat zij zich volledig correct en sociaal gedragen, kan niet weerhouden worden daar van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 01 september 2010, deze asielaanvraag werd afgesloten op 30 mei 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hen betekend op 30 maart 2012 en verbleven illegaal in België tot zij op 06 juli 2012 een uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 07 november 2012 bekwamen ten gevolge van de zwangerschap van mevrouw (..). Sinds 08 november 2012 verblijven betrokkenen illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 9 maand – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun fysieke integriteit en hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun fysieke integriteit en hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkenen geen persoonlijk bewijs dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het argument dat er geen Belgische ambassade in Armenië is en zij zich tot de ambassade te Moskou dienen te richten kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar dit voor alle inwoners van Armenië geldt en geen uitzondering voor betrokkenen kan gemaakt worden. Van de problemen die betrokkenen zouden ondervinden van het aangehaalde ‘Propiska-systeem, wordt geen enkel stavingsstuk van voorgelegd. Ook dit kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat zij zich niet tot een derde land kunnen begeven kan ook niet weerhouden worden daar betrokkenen niet gevraagd wordt zich naar een derde land te begeven. Zij dienen naar hun thuisland terug te keren om daar hun leven verder op te bouwen. Het argument als zouden zij daar niks of niemand meer hebben kan ook niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden daar betrokkenen van deze bewering weerom geen bewijzen voorleggen.

Daarenboven verbleven zij ruim 25 jaar in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet *juncto* het beginsel van behoorlijk bestuur en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing niet vermeldt hoe en op welke datum zij werd betekend. Dit is nochtans een elementaire vormvereiste. Minstens met het oog op een goede rechtsbedeling en behoorlijk bestuur dienen zij te weten binnen welke uiterste termijn zij beroep kunnen aantekenen. Zoniet zou hun statuut eeuwig precair blijven hetgeen niet de bedoeling is met het oog op de rechtszekerheid.

2.2. De Raad wijst erop dat het betoog van verzoekende partijen betrekking heeft op de kennisgeving van de bestreden beslissing, en dat de kennisgeving van een beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling is, doch slechts een loutere uitvoeringshandeling is. De betekening is de individuele, schriftelijke kennisgeving aan een bepaalde persoon van een overheidsakte. De persoonlijke aanzegging is bedoeld om de betrokkene in staat te stellen om te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte. Een beslissing waarbij op individuele wijze een element van de juridische positie van een persoon wordt bepaald of gewijzigd – wat *in casu* het geval is – is hem slechts tegenwerpelijk wanneer ze hem wordt betekend. Slechts vanaf de regelmatige betekening ervan kan de beroepstermijn tegen dergelijke beslissing lopen (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, p. 301-302, nrs.458-459). De wijze waarop de individuele, schriftelijke aanzegging gebeurt is in beginsel vrij; behoudens bijzondere wettelijke of reglementaire bepalingen is de betekening aan geen vormvereisten onderworpen. (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, o.c., p. 311, nr. 464).

De Raad ziet voorts ook niet in welk belang verzoekende partijen bij hun kritiek hebben, nu zij zelf aangeven dat de bestreden beslissing hen ter kennis werd gebracht op 27 december 2013 zodat de beroepstermijn hierdoor is begonnen lopen en zij binnen deze termijn onderhavig beroep tijdig hebben ingesteld.

2.3. Het eerste middel is in al zijn onderdelen onontvankelijk.

2.4. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging.

Verzoekende partijen starten met een theoretisch betoog en stellen dat er geen reden is om te besluiten tot de afwezigheid van buitengewone omstandigheden. Nu er geen criteria zijn voor de invulling van het begrip "*buitengewone omstandigheden*" komt het aan de verwerende partij toe te motiveren waarom de aangebrachte elementen niet weerhouden kunnen worden als buitengewone omstandigheden, rekening houdende met de concrete omstandigheden van het dossier. Zij wijzen erop dat zij geen band hebben met Moskou. De staten Rusland en Armenië leven trouwens op gespannen voet zodat het niet zeker is dat zij zomaar ongestoord in Moskou kunnen verblijven. Zij zien voorts niet in hoe de verwerende partij kan besluiten dat de algemene situatie in Armenië niet op hen van toepassing zou zijn aangezien algemene situaties zich ontlenen aan hun alomtegenwoordigheid. Ook de actuele veiligheidssituatie in Armenië is volgens het diplomatiek reisadvies niet eenduidig. Zij verwijzen naar de website van buitenlandse zaken waaruit blijkt dat niet essentiële reizen in bepaalde regio's worden afgeraden. Zij zijn afkomstig uit een grensgebied met Turkije waar de situatie regelmatig escaleert. Zij menen voorts dat zij wel stavingsstukken hebben voorgelegd waaruit blijkt dat een gedwongen terugkeer alleen maar nefaste gevolgen zou hebben. Zij verwijzen naar hun inburgeringsattesten, moraliteitsverklaringen en het geboortecertificaat van hun kind G.. Zij hebben zich in België geïntegreerd en het reizen met een jonge peuter naar een land waarmee die geen binding heeft is moeilijk en onredelijk. De bestreden beslissing is aldus arbitrair en onredelijk en niet afdoende correct gemotiveerd. Zij wijzen tevens op artikel 8 EVRM en menen dat dit toelaat dat zij hun gezinsleven in België uitbouwen. Zij wijzen nogmaals op hun jongste zoon die geen band heeft met het land van herkomst. Zij menen dat de aanvraag onvankelijk is evenals gegrond gelet op de integratie

2.5. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*" Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de "*algemene beginselen van behoorlijk bestuur*" merkt de Raad op dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur zijn en het aan de verzoekende partijen toekomt duidelijk aan te geven welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en waarom. Het komt niet aan de Raad toe om uit dergelijk algemene verwijzing te gaan distilleren over welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur het precies gaat. Ook laten de verzoekende partijen na te

verduidelijken op welke wijze de rechten van verdediging werden geschonden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.6. De Raad merkt voorts op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het voor de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98 937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen en bespreken, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.8. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.9. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.10. *In casu* heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.11. Met hun betoog tonen verzoekende partijen niet aan dat de elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag.

2.12. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen met hun uiteenzetting niet aantonen dat de motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Vooreerst herhalen zij immers slechts dat zij geen band hebben met Moskou en dat het niet zeker is of zij aldaar kunnen verblijven. Dergelijk argument doet evenwel geen afbreuk aan de motivering dat: *“Het argument dat er geen Belgische ambassade in Armenië is en zij zich tot de ambassade te Moskou dienen te richten kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar dit voor alle inwoners van Armenië geldt en geen uitzondering voor betrokkenen kan gemaakt worden. Van de problemen die betrokkenen zouden ondervinden van het aangehaalde ‘Propiska-systeem, wordt geen enkel stavingsstuk van voorgelegd. Ook dit kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.”* nu zij inderdaad geen enkel bewijs hebben voorgelegd waaruit blijkt dat zij problemen zouden ondervinden om zich tot de ambassade in Moskou te wenden. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partijen toekomt hun beweringen te staven en aan te tonen dat de aangehaalde elementen hen verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking slagen zij hier echter niet in zodat de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande geenszins kennelijk onredelijk zijn.

2.13. Voorts waar zij nog menen dat de elementen inzake hun integratie ‘stereotiep’ worden weerlegd, wijst de Raad erop dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partijen, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. Bovendien weerleggen zij geenszins het motief dat de elementen van integratie hen niet verhinderen hun aanvraag in het buitenland in te dienen en dat zij zich jarenlang genesteld hebben in illegaal verblijf. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.14. De Raad stelt voorts vast dat de verwerende partij zich niet enkel beperkt heeft tot de vaststelling dat zij niet aannemelijk maken dat zij omwille van de algemene toestand in hun land van herkomst persoonlijk gevaar lopen, maar tevens erop gewezen heeft dat *“Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”* Verzoekende partijen laten na deze vaststelling met concrete argumenten te betwisten en tonen dan ook geenszins aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat de bevoegde asielinstanties zich hier al over gebogen hebben en de aanvraag verworpen hebben zodat verzoekende partijen zich niet nogmaals op deze elementen kunnen beroepen in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ook de verwijzing naar het reisadvies, dat bovendien slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007),

hetgeen aldus niet van toepassing op verzoekende partijen die afkomstig zijn uit Armenië, is gelet op voorgaand motief niet dienstig.

2.15. Waar zij voorts menen dat zij wel bewijs hebben bijgebracht van het feit dat het gevaarlijk is voor hen terug te keren, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen dienaangaande verwijzen naar stukken ter verantwoording van hun integratie, doch daarmee tonen zij hoegenaamd niet aan dat het motief dat *“Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun fysieke integriteit en hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun fysieke integriteit en hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”* kennelijk onredelijk is. Immers ziet de Raad niet in hoe stavingsstukken inzake hun integratie in België het bewijs vormen dat hun leven bij terugkeer in gevaar is. Ook de geboorte van een kind in België toont dit niet aan. Evenmin maken verzoekende partijen met hun betoog inzake de geboorte van het kind in België, wat zij eveneens hebben voorgelegd als bewijs van integratie, aannemelijk dat het hebben van een klein kind het hen bijzonder moeilijk maakt laat staan onmogelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

2.16. Tenslotte, waar de verzoekende partijen zich nog beroepen op artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt zodat sowieso geen schending van artikel 8 EVRM *in casu* voorligt, hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals *in casu*, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.17. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, *in casu* voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.18. Verzoekende partijen tonen op geen enkele wijze *in concreto* aan dat er ernstige hinderpalen zijn om hun gezinsleven verder te zetten in hun land van herkomst of elders. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekende partijen tonen verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen hun belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om in België te blijven, hoewel zij niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

2.19. Waar verzoekende partijen nog menen dat de aanvraag ontvankelijk en gegrond is, slagen zij er niet in, gelet op voorgaande bespreking, te bewijzen dat de verwerende partij kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat de aanvraag onontvankelijk is bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

2.20. Een schending van de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen en beginselen kan niet weerhouden worden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER